

[Victor Gram.]

sagt frit, man kunne sige, det svævede frit i denne sal i forhold til partierne, der var ingen bindende beslutninger. Men den forsvarsordning, vi har i dag, hviler på et indgået forlig imellem 4 partier, som alle fortsat er repræsenteret i det høje ting, og må derfor have en helt anden karakter end det, forsvarsministeren henviste til. Altså, der er ingen ræson i at forsøge på at retfærdiggøre det, regeringen gør nu, med noget, der er sket i 1957 under helt andre vilkår, hvor et forsvarsforlig overhovedet ikke eksisterede.

Men vi fik at vide af forsvarsministeren, at han ville bekræfte det, forsvarsstyrelsen har udtalt, at der her er tale om en engangsforanstaltning, en engangsforanstaltning, også senere markeret i det forhold, at de fremtidige driftsbudgetter for 1969-70 og fremefter samt investeringsbudgetterne vil hvile på det grundlag, som den forrige regering har lagt. Det vil altså sige, at der er tale om en engangsforanstaltning, men samtidig at alle de udskydelser, som finder sted, og som er den væsentligste del af regeringens besparelser i øjeblikket, ikke indhentes. Og her kan man jo nok sætte et stort spørgsmålstegn ved påstandene om, at noget sådant ikke skulle berøre effektiviteten i forsvaret. Jeg tror, at forsvarsministeren skal være en lille smule forsigtig med at henholde sig til den bemærkning i forsvarsstyrelsens skrivelse af 26. februar, der går ud på, at forsvarsstyrelsen er af den opfattelse, at der ved besparelserne som anført af værnscheferne i det store og hele vil kunne undgås nedskæringer, der vil få beredskabsmæssige konsekvenser.

Se, beredskab er ét og effektivitet noget andet, eller kan være det. Det er givet, at de besparelser, der foretages for 1968, ikke kommer til at berøre beredskabet i væsentlig grad, hvilket simpelt hen skyldes, at beredskabet er opstillet, og at beredskabet har tilstrækkelige ressourcer til at kunne klare et helt finansår, uden at man behøver at berøre det. Men spørgsmålet om effektivitet

kan jo nok give anledning til nogle efterfølgende overvejelser vedrørende konsekvenserne. Må jeg nævne en enkelt ting. Flyvevåbnet giver udtryk for, at man ikke forventer, at nedsættelsen af budgettet vil få umiddelbare konsekvenser for flyvevåbnets effektivitet. Man nedsætter, så vidt jeg har forstået, antallet af fly, man begrænser antallet af flytimer, man nedsætter pilotraten. Er der ikke en mangel i logikken, hvis man vil gøre disse ting samtidig med, at man vil hævde, at nedsættelsen ikke vil få konsekvenser for flyvevåbnets effektivitet? Naturligvis vil den da det. Det er da givet med de indgreb, der er tale om her, at der bliver tale om en sænkning af flyvevåbnets effektivitet, ligesom der bliver tale om en sænkning af forsvarets effektivitet, når man begrænser øvelsesvirksomheden, når man begrænser vedligeholdelserne, når man begrænser på en række andre områder. Så umiddelbart kan man altså ikke oprettholde den opfattelse, at denne besparelse på 125 mill. kr. kan man foretage, uden at det har virkninger effektivitetsmæssigt for forsvarets vedkommende; det vil det naturligvis få.

Så siger forsvarsministeren, at det, der er sket, efter hans opfattelse er i nøje overensstemmelse med de aftaler, der blev truffet ved forsvarsforliget mellem forligspartierne.

Der er to ting, jeg gerne vil fremhæve i denne forbindelse for at markere, at forsvarsministeren ikke har ret.

Ved folketingets anden behandling af loven om forsvarets ordning, Folketingstidende 1959-60, sp. 3520, udtalte det konservative folkepartis ordfører, hr. Ole Bjørn Kraft, følgende:

„Vi er samtidig af den opfattelse, at ordningen, som den vil komme til at fremtræde, repræsenterer et minimum. Dette minimum har én stor fordel under alle omstændigheder, at det ikke, som det ofte tidligere er sket, kan udhules og forringes af udviklingen. Det sikrer bestemmelsen om pris- og lønregulering“.

Jeg er bange for, at Ole Bjørn Kraft reg-